טלוויזיה

לקראת שידור צ 77 —

אח"י „דקר"

„חלמתי שדופקים בדלת. פתאום אני רואה את אמנון עם החבר שלו מהצוללת. שניהם עומדים בפתח עם חגורות־הצלה על מתניהם. חלמתי את הצבע של החגורות. אף פעם לא ראיתי אותן מקודם. הצבע היה כתום. אמרתי לאמנון מה אתם עושים פה? הרי אתם בדקר. התעוררתי."

רות פז, אמו של סמל אלקטרוניקה אמנון פז בן ה־20, שנעלם עם הצוללת דקר, חיה מאז בעולם מסובך של חלומות, דמיונות וזכרונות. אבל החיים עושים את שלהם. ה־אב, גדי פז, גם הוא איש חיל־הים ולאחר האסון התנדב לשרת במילואים בצוללת.

חזרה לחיים. משפחה אחרת מתוך 69 משפחות דקר בסרטו של חיים גיל צ77 אח"י דקר שיוקרן בטלוויזיה ביום הזכרון, היא בת־שבע טל עם שלושת ילדיה. אנו רואים את משפחת טל במסיבת־פורים ב־פלש־בק. אנו רואים את אנשי דקר ומשפחותיהם במסיבת־פורים שנערכה אז, בלונדון, בתקופת האימונים. זה מול זה מוצגים ב־סרט קטעי פילם של אנשי דקר ומשפחותיהם שצולמו אז באנגליה והיום בארץ. אפילו אלה שמשחקים פוקר ביום הזכרון לא יוכלו להישאר אדישים נוכח ההשוואה המזעזעת. אנשים מתים חוזרים לחיים, ואתה יודע שזוהי פאטה־מורגנה של המסך הקטן ואשליית שווא. רק משפטות מועטות ממשפחות דקר עדיין מאמינות כי הבחורים חיים אי־שם, אולי ברוסיה אולי במקום אחר.

ברכת הדרך. הסרט שצולם על־ידי שרגא מרחב ונערך על־ידי יאיר אחי־אילן יראה מחדש את מיסדר הנפת הדגל. הקולות

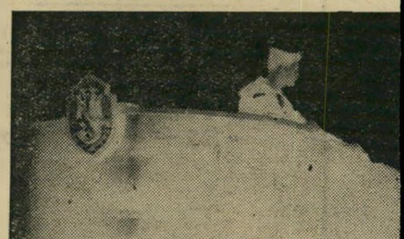

אמנון פז ז"ל ב„דקר"
זכרונות

האוטנטיים שנשמע ברקע בסינכרוניזציה מצויינת, נלקחו מתוך כתבות רדיו שנעשו לפני ההפלגה על־ידי שמעון סטלר שהיה אז איש הבי.בי.סי. בלונדון ועל־ידי ערן שורר כתב קול־ישראל.

מכאיב ביותר הוא טקס השקת הצוללת. הרב נושא את ברכת הדרך. כל מה שהוא ביקש שלא יקרה אכן קרה. הצוללת מתרחקת. הצוות שר. שברים. חיפושים. ברקע שומעים את נאומו של השר משה דיין ב־כנסת. לאט לאט נשארות המשפחות לבד לבד. רק הצוללת דולפין עוד עוברת לאורך החופים ומצדיעה הצדעה אילמת למשפחות השכולות. הזמן עשה את שלו.

רכילוויזיה

חבכי של סופר

עומדים להינשא: כתב החדשות **שלמה ארד** ומזכירתו היפה של **יורם רונן** מנהל החדשות בעברית בטלוויזיה **רחל אדר־ליץ.** ●●● בלי שום קשר לתחונה החליט **יאיר אלוני** להסיר אחת ולתמיד את הסאה הנוכרית ולגדל מחדש שפם. הוא פשוט לא יכול לסבול את הגוף הזר על ראשו. בלית־ברירה נצטרך לחזור ולהתרגל מחדש למראה הישן של אלוני. ●●● נצטרך להתרגל גם לעובדה **שנקדימון רוזך** הממונה לשעבר על הטלוויזיה יהיה אחד המגישים של בחצי היום ברדיו. ●●● ממונה אחר לשעבר **חגי פינסקר** נכנס השבוע ביוזמתו לבדיקות שיגרתיות בבית־החולים לקראת יציאתו לכמה שנות לימודים באנגליה. לא סתם אומרים שבחו"ל עולים הרופאים ביוקר רב. ●●● לחו"ל אחר לא יצא שליח מיוחד של הטלוויזיה, אלא יהיה זה **דב עצמון,** איש ידיעות אחרונות, שיסקור בטוקיו את משחקי אסיה לנוער עבור הטלוויזיה הישראלית בסיוע טכני של הטלוויזיה היפאנית. ●●● ואילו **דן שילוח** עסוק בתכנון מבצע־שידור מיוחדים מכינוס הפועל. בתוכניתו לשדר בטלוויזיה יומן יומי לאחר מהדורת מבט במשך תקופת הכינוס. ●●● מעשה ספורטיבי אחר עושה השלוחזיה בכך, שהיא מקדישה את מסיבת העיתונאים המאולתרת הבאה למזכיר ההסתדרות **יצחק בן־אהרון** שונא הטלוויזיה הכללית. מועד השידור הוא יום א' השני במאי יום לאחר חג הפועלים. ●●● בגל־גוזו של ניגון פונה השחקנית־זמרת **בקי פוזין** בתפילה אל האלוהים שיעזור לפיטר לפני שבועיים נתגשמה תפילתה: בעלה **פיטר פריישטט** חזר לטלוויזיה כדי ל־ביים שלוש תוכניות שם. התוכנית הראשונה, על ילדים עולים מרוסיה (13/4) היתה תונאים המאולתרת הבאה למזכיר ההסתדרות **יצחק בן־אהרון** שונא הטלוויזיה הכללית. מועד השידור הוא יום א' השני במאי יום לאחר חג הפועלים. ●●● בגל־גוזו של ניגון פונה השחקנית־זמרת **בקי פוזין** בתפילה אל האלוהים שיעזור לפיטר. לפני שבועיים נתגשמה תפילתה: בעלה **פיטר פריישטט** חזר לטלוויזיה כדי ל־ביים שלוש תוכניות שם. התוכנית הראשונה, על ילדים עולים מרוסיה (13/4) היתה

נא להכיר:

במאי - ויקטור קמר

ד"ר ארוכה עבר הבמאי הערב־נוצרי ויקטור קמר עד שהגיע לטלוויזיה. הוא נולד ב־1942 בחמישי לחמישי בשעה חמש (לידיעת האסטרולוגים). את ילדותו בילה בין 450 בנות בבית־הספר של הנזירות בנצרת. אם המינזר הסכימה באופן יוצא מן הכלל, שבנו של נהג האוטובוס ילמד יחד עם הילדות. בכל אופן הוא יצא משם גבר. בתום לימודיו בתיכון למד חשמלאות רדיו והלך לעבוד בקיבוץ השומר הצעיר דליה.

„כרתתי ברית אחים עם חבר המשק יונה וייס. הוא קרא לאמי אמא ואני קראתי ל־אמו אמא. נעשיתי מפ"מניק. בערבים שיחקתי בתיאטרון הערבי של ההסתדרות בנצרת." הוא הופיע בתפקיד אשה במחזה של מולייר. אנטואן סלאה (סמי וסוסו), חברו של ויק־טור, מטרה־סנטה קולב, חזר באותו זמן מהסורבון בפאריס, שם השתלם בדראמה. „יחד הקמנו את התיאטרון המורדני. שחקתי, בניתי תפאורה ומכרתי כרטיסים." משחק למד ויקטור בבית־הגפן בחיפה יחד עם יוסוף פארח (מפיק ד"ש). יונה וייס השפיע על ויקטור ללמוד בסטודיו לאמנות הקולנוע של שלמה סוריאנו בתל־אביב. על קשיי הדרך בתקופת המימשל־הצבאי התגבר ויק־טור בעזרת כיפה על הראש.

לאהבה אין גבולות

ויקטור הצעיר החליט, כי הגיע הזמן להקים משפחה. הוא היה עובר את הגבול כל חג־מולד כדי להיפגש עם ארוסתו מבית ג'אלה (לפני מלחמת ששת הימים), אבל השלטונות סרבו לאשר את בואה של הכלה המיועדת לישראל. המלצותיו של הבישוף חכים לא עזרו לרומיאו ויוליה שמשני עברי הקו הירוק. הורי ה־בחורה החליטו להשיא אותה לאיש אחר. כשנודע הדבר החליט החלטה גורלית: הוא נסע לבית־צפפה במטרה לחצות את הגבול. פתאום פגש אותו חבר טוב טאלב, עימו התחרה על התואר אלוף הארץ לנוער ב־האבקות. טאלב הרגיש שמשהו אינו בסדר אצל ויקטור. הוא לקח אותו הביתה. כש־ויקטור נשבר וסיפר מה הוא הולך לעשות, פרצה אמו של החבר בבכי וסיפרה על מר גורלו של אחד מבניה שנתנסה בחוויה דומה.

ויקטור שוכנע וחזר הביתה. ההורים סידרו לו פגישה עם הנערה בקפריסין.

לפי תסריט משנות השלושים היו צריכים עכשיו בני הזוג להינשא ולחיות באושר עד קץ הימים. אבל בשיחה בארבע עיניים נתברר לשניהם כי הלחצים מצד השלטונות, החברה והבית חיסלו את הסיכויים שלהם להינשא. אחרי זמן מה קיבל ויקטור הזמנה לחתונתה של בחירת ליבו עם אחר.

ויקטור, אשר עבד כעוזר צלם אצל מנחם גולן, קיבל מקום עבודה בטלוויזיה מייד עם הקמתה. הוא היה חרוץ ובעל תושיה. בכוח הוא נידחף לקורס לתסריטאים ב־טלוויזיה: „התחלנו 20 וסיימתי יחידי." התוצאה היתה שסאלים פאתל, מנהל התוכניות בערבית, נתן לו להפיק ולביים חידון בערבית. ויקטור התקדם במהירות הסילון ו־תוך זמן קצר נתנו לו לעשות גם תוכניות למשפחה וד"ש. גולת הכותרת היתה הסרט חלומותיה של סמירה עם ג'אק כהן ולילית נגר, שהופק ובויים בשותפות עם רבקה פרידמן (קלעים).

התגובות המצויינות ברחוב הערבי הביאו ללידתה של התוכנית הטלוויזיונית בערבית הפופולארית ביותר בישראל, בשטחים ה־מוחזקים וברבת־עמון: עדל וסמירה.

כך תביא את האבא שלך

דן גורל רצה שויקטור יפגוש את בחי־רת־ליבו בירושלים המזרחית. הוא פשוט ראה אותה ברחוב והתעניין אודותיה אצל מוכר העוגיות בפינה. ויקטור המודרני הלך בלי בושה אל חנות המזכרות של אבי הנערה וביקש את ידה. תשובת האב היתה: „אינני מדבר עם ילדים. לך תביא את האבא שלך." מסורת היא מסורת.

נתנו לנערה לראות אותו פעם אחת וזהו. „היתה אהבה ממבט ראשון," מסביר ויקטור בהתנצלות מסויימת, „אחרת לא הייתי מת־עניין אצל מוכר העוגיות." הזוג הצעיר בא בברית הנישואין והשתכן במזרח העיר „אבל השכנים התייחסו אלי בחשדנות. דברו איתי עברית, חשבו שאני איש בטחון." לקח זמן עד שהתרגלו אליו בשכונה. ויקטור מתרחק מפוליטיקה. „אם יש לי מטרה הרי זה לקדם את הערבי בישראל ואת המטרה שלי בעדל וסמירה." אם יש דבר שמפריע לו ביחס למהות הפלסטינית, הוא זה, שכל המדינות באזור עושות הון־פוליטי וניבנות על חשבון הפלסטינים. אבל ויקטור מעדיף לשוחח על העבודה בטלוויזיה.

הקהל משלם את המחיר

מחשת לאנענה

מדוע נכנס לשידור ביום ב' (12/4) ריגו־לטו במקום האודיסיאה של הנרי מילר?

כשדובר על כסף, תבע המפיץ את הסכום האסטרונומי של שמונת אלפים דולאר עבור הסרט. רק ברגע האחרון הוריד את המחיר לאלף וחמש מאות דולאר.

אבל האיש הקובע בטלוויזיה החליט שאלף דולאר זה המקסימום שאפשר לתת עבור הסרט המצויין על הנרי מילר. זאת אומרת שבגלל 500 דולאר שונה לוח השידורים ב־צורה קיצונית ביותר.

ברם, מוזר לשמוע כי שיקולים כספיים ב־סכומים כאלה משפיעים כל־כך על לוח ה־משדרים שעה שלפחות מיליון צופים צורכים את המסך הקטן מדי ערב ויש להם גם תוכניות אחרות שהם רוצים לתכנן מ־ראש בהתאם ללוח המישדרים.

■ ■ ■

רשות השידור מנסה לשפר את תדמיתה

שף ניקולאי הכין ארוחת־צהרים מיוחדת במינה למשתתפי יום־העיון שנערך במלון תדמור למרצים מטעם רשות־השידור, שיצאו לקיבוצים ולמקומות אחרים כדי להסביר עד כמה מסובך מה שקרה בטלוויזיה.

צבי גיל, דובר רשות־השידור והממונה על היחידה לקשרי־ציבור שאירגן את יום־העיון, דיבר על שיפור התדמית מבית ו־מחוץ. אחרים דיברו על עניינים מהותיים הנוגעים לרדיו ולטלוויזיה. משה חובב, ה־ממונה על הרדיו, דיבר על היחס בין שני המדיומים. אין ספק — זוהי התחרות לא בין שווים.

היועץ המשפטי נתן כהן ואנשי החדשות מרדכי קירשנבוים ואלימלך רם דיברו על מישדרי תעודה, כנראה בעיקבות פרשת ה־פנתרים בה הואשמה הטלוויזיה ב„ביום".

מצידנו נשאלת רק שאלה אחת — האם ברור למשתתפי יום העיון פעם אחת ו־לתמיד, כי המישדרים ורק המישדרים קובעים את דיוקן רשות השידור ואת תדמיתה ולא הרצאות, הסברים ותירוצים?

■ ■ ■

ספיישל לרבקה מיכאלי

קצת פחות כואב לעובדי הטלוויזיה ב־יחס לתוכניות בידור אחרות. שש תוכניות מופקות עתה בסרטי רול במתכונת תוכניות הרדיו שלכם לשעה קלה. שתי הראשונות תוקדשנה, האחת למוטי גלעדי והשנייה ל־רבקה מיכאלי. תוכנית בידור עם אמנים מהקיבוץ מכינה לטלוויזיה החברה ההסתדרותית המתיימרת להתחרות עם הטלוויזיה בעתיד. ואילו חברת הגר עוסקת בהכנות לקראת לול מספר שלוש.

כל־כך מרגשת ומוצלחת עד שמגיע לו חוזה עם הטלוויזיה לאורך ימים. ●●● תארו לעצמכם שאפילו **אפתר סופר,** מפקית הת־תוכנית ויוזמת הרעיון, שהכירה את הטקסט מראש, מתחה דמעה בסתר בשעת הצילומים.

תדריך

גיטן ורשה (יום ד' 21/4, 20.30) ב־סרט של הבי.בי.סי. יוצגו צילומים מתקופת השואה שנמצאו אצל אנשי גסטאפו, אנשי אס. אס, אנשי צבא גרמניים ובאלבום ה־פרטי של היינריך מילר.

הפידי אומות העולם (יום ד' 21/4, 21.20) — סיפוריהם של מצילי יהודים ב־תקופת מלחמת העולם השנייה בסרט ישרא־לי שצולם במיוחד ביוון, איטליה, צרפת, הולנד ודנמרק. במאי: זאב רב־נוף, מפיק: דוד גולדשטיין.

חדווה ואני (יום ו' 23/4, 20.30) — שלומיק גפן מנסה למכור ספגטי קרקובר ומגלה שכולם מנסים למכור לו „לוקשים". בהשתתפות יעל אביב ומנחם זילברמן. במאי — שלמה אימברמן, הפקה — סרטי רול.

סרט טלוויזיה ארוך (יום ו' 23/4, 21.40) — המצחייה, מסידרת חקירותיו של המפקח מגרה.

המשחרים (שבת, 24/4, 18.30) — להקת־זמר אוסטרלית שהתפרסמה בעולם כולו.

השעה השישית (יום ב' 26/4, 20.20) — תדמיתה של ישראל בעיני ה־גויים. בעקבות הסרט הדוקומנטרי הצרפתי ישראל 70 ושני ראיונות, האחד — עם שאול למברוסקיני, במאי הסרט והשני עם רולנד קריס, עורך חדשות החוץ של השבועון טיים, יתקיים דיון בנושא באולפן בהנחייתו של העיתונאי ישעיהו בן פורת. מפיקים — אביטל מוסנזון ודב שנער.

77צ — אחי דקר (יום ג' 27/4, 20.20) — מישדר מיוחד ליום הזכרון. חשוב לראות.